

[Socialministeren.]

mere om. Jeg havde derfor ikke ventet, at der fra kvindernes side ville blive rettet angreb i hvert fald mod de principielle linier. Når man læser betænkningen igennem, må man indrømme, at udvalget er gået meget omhyggeligt til værks. Det har gennemdrøftet problemerne, det har undersøgt, hvilke muligheder der var for eventuelt at finde andre veje, man kunne følge med hensyn til husmoderafløsning, det har undersøgt forholdene i forskellige andre lande, og resultatet er altså kommissionsbetænkningen, som jeg stort set har fulgt. Der var da heller ikke i nogen af de ærede ordføreres taler, synes jeg, noget, der røkkede ved principperne i det, der er foreslået.

Når en kommune vedtager at igangsætte en husmoderafløsning, overlades efter forslaget organiseringen af den til det sociale udvalg, men derefter kan det sociale udvalg overlade den til de private institutioner, der eventuelt hidtil har beskæftiget sig med sagen, og som måske vil fortsætte dermed, når loven — forhåbentlig snart — er vedtaget.

Altså, jeg kan ikke se, at det ærede medlem fru Elin Appel har ret til på grundlag af dette lovforslag at sige, at vi ikke i stor udstrækning lader muligheden for privat initiativ stå åben, idet de sociale udvalg vil kunne overlade arbejdet til disse institutioner.

Må jeg i denne forbindelse sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at når vi i socialministeriet ikke har fulgt kommissionen med hensyn til nedsættelse af et specielt udvalg i kommunerne til at føre husmoderafløsningen ud i livet, er det, fordi vi også har hørt de kommunale organisationers mening om spørgsmålet, og de har alle ment, at det, når vi nu i samtlige landkommuner og købstæder har sociale udvalg, som almindeligvis beskæftiger sig med problemer af denne karakter, var rigtigst, at de også fik administrationen af denne lovgivning i stedet for, at man i alle disse kommuner skulle til at nedsætte nye udvalg med henblik på administrationen heraf.

Det synspunkt, som kommunalbestyrelserne har, deler jeg, også ud fra den betragtning, at når der indeholdes spørgsmål af social art i en lov — og det er der i dette forslag —, så bør det også være de folkevalgte repræsentanter, som sidder i det sociale udvalg, der har ansvaret for, at lovene bliver ført ud i livet efter de retningslinier, som man nu engang må forvente, at de, der er valgt til at varetage disse om-

råder, er indstillet på. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille, at man følger den retningslinie, lovforslaget her indeholder, og kæder de sociale udvalg ind i arbejdet.

Det ærede medlem fru Elin Appel ville give det udseende af, at der skulle ansættes mindst en snes konsulenter for at få denne husmoderafløsning ført ud i livet. Det har vi ikke regnet med skulle være nødvendigt, vi har regnet med een, måske et par konsulenter, men konsulenternes opgave er overfor kommunalbestyrelserne, overfor de sociale udvalg, at være rådgivere med hensyn til igangsættelse af lovens bestemmelser, således at man har en vis sikkerhed for, at loven bliver kendt derude. Det var den opgave, vi havde tænkt os, at de foreslåede konsulenter skulle have.

Samtlige ærede ordførere har diskuteret problemet ubemidlet, og hvad der i lovforslaget skal forstås ved ubemidlet. Vi har i socialministeriet gjort os de tanker, at der, hvor grænsen for ubemidlet for øjeblikket ligger — altså når det drejer sig om beskæftigelsesforanstaltninger —, måtte vi vist fastholde den, og så lave en graderet skala, således at betalingen for husmoderafløsningen gradueres opefter, efterhånden som man kommer op i indkomst. Jeg forstod, at det i virkeligheden også var det, som det ærede medlem fru Elin Appel var inde på, men at det ærede medlem ønskede, at også de helt ubemidlede skulle betale lidt. Til gengæld mente det ærede medlem fru Petra Petersen, at „ubemidlede“ i lovens forstand skulle omfatte alle helt op til sygekassegrænsen. Så vidt tør jeg altså ikke regne med vi kan gå, men dette er efter min mening et af de problemer, vi kan diskutere i udvalget for at få de retningslinier frem, som udvalget mener er de rette.

Der er rejst mange andre problemer i forbindelse med lovforslaget. Jeg synes imidlertid, at det vil være rigtigst at diskutere disse problemer i udvalget, og jeg skal derfor ikke gå ind på enkeltheder, men kun sige, at når vi i socialministeriet har fulgt udvalget med hensyn til uddannelse, med hensyn til de stillinger, som de pågældende kan opnå, er det ud fra den betragtning, at vi gerne vil have sikkerhed for, at de husmoderafløsere, der bliver sendt ud i hjemmene, også er i stand til at påtage sig de opgaver, der her er tale om, og at vi gerne vil medvirke til at dygtiggøre dem hertil på en sådan måde, at de, hvad uddannelse o. s. v. angår, er fuldt ud kvalificerede til dette arbejde. Derfor mener vi, at der ved siden af den almindelige hus-